

Zpráva duchovního FS ČCE v Chrástu za rok 2006

Na místo faráře v Chrástu jsem na tříčtvrtinový úvazek nastoupil 1.10. 2006 s tím, že polovinu úvazku budu věnovat službě ve sboru a zbývající čtvrt úvazek službě v plzeňském středisku Diakonie ČCE – konkrétně zejména konáním biblických chvil v denním centru Človíček pro mentálně handicapovanou mládež a nabídkou pastoračního poradenství v Centru SOS Archa. Celý projekt umožňuje velkorysá finanční podpora plzeňského Korandova sboru, který hradí odvody do personálního fondu i provoz fary. Za to mu patří dík.

Ještě je brzy na hodnocení. Zastavím se proto jen krátce u čtyř tradičních oblastí života a služby, které dělají církev církví.

Kérygma (zvěstování)

To, co dává církvi právo na existenci, je radostná zvěst, kterou nese. Ta má znít nejen uvnitř, ale také navenek. To je závazek a poslání křesťanského sboru v obci, kde žije. Situaci sboru v Chrástu vnímám jako situaci sboru misijního. Ne že bychom se měli vrhnout na získávání nových členů. Ale jsme sborem, který není početně velký, ale má myslím velký vnitřní potenciál – v obětavosti a věrnosti svých členů, ve své bohaté historii, i třeba v prostorách, které zdědil po svých předcích. To nás zavazuje: nemůžeme si dovolit uzavřít se do sebe, jak si to zdánlivě mohou dovolit některé větší nebo silnější sbory. Naším úkolem je hledat cesty, kterými by evangelium zaznělo těm, kteří ho ještě neslyšeli nebo na něj v běhu života pozapomněli. To se děje, když žijeme mezi přáteli a sousedy, vnímáme, že tvoříme důležitý článek v životě a nezapomínáme na to, že svému okolí něco dlužíme.

Leiturgia (bohoslužba)

Ohnisko života sboru tvoří každonedělní bohoslužby. Ty jsou radostnou oslavou Kristova vzkříšení, jeho přítomnosti mezi námi ve slovech Písma a zvěstování, ve svátosti křtu a večeře Páně, v našich chvalách, prosbách a vyznáních, v sestrách a bratrech, s nimiž se smíme setkat a podat si ruku. Slůvko liturgie znamená „čin lidu“. V praxi to vyjadřuje zejména dialogický rozměr bohoslužby. Nejen farář, ale každý pokřtěný je liturg, podílí se aktivně na společné bohoslužbě. Proto jsem rád, že řadu liturgických služeb v našich shromáždění vykonáváte podle svých obdarování vy. Jmenovitě chci poděkovat Jiřince Skálové, Maruše Suché a Martinovi Konečnému za službu lektorů, mé ženě Haně za službu hudebního doprovodu, Libuše Klasnové za službu přímělných modliteb a přednášení sborových oznámení, Maruše Suché také za přípravu darů k večeři Páně – oběma také za vedení čtených bohoslužeb.

Diakonia (služba okolí)

Bylo řečeno, že naším úkolem je nabízet v této obci prostor pro setkání s evangeliem. Myslím, že to platí i obecněji: nabídnout něco, čím by život v Chrástu byl lepší, příjemnější, hodnotnější, především prostor setkávání lidí různých povah, generací, konfesí. Samozřejmě být také útočištěm pro lidi, kteří se ocitnou v nouzi. Jsem rád, že kromě toho, jak každý osobně se k tomu snažíme přispět, přemýšlíme i o společných projektech – např. využití farní zahrady jako místa odpočinku pro příchozí, vznik dětského hřiště, využití horního patra fary apod.

Koinonia (společenství)

V tomto bodě chci především osobně poděkovat za přijetí – vám, skalním členům sboru i vám, kdo nově nebo staronově přicházíte. Jsem si vědom skutečnosti, že sloužím ve společenství, které projevilo neobyčejnou pevnost a houževnatost tím, že péčí kurátorky a vás všech i díky spolupráci s administrátory zachovalo sborový a bohoslužebný život po celou dlouhou dobu, kdy se muselo obejít bez vlastního duchovního. V tom vidím velkou hodnotu a sílu, kterou bych nechtěl oslabovat. Na druhou stranu určitě pro sbor, který byl zvyklý obejít se bez faráře, nemusí být snadné duchovního přijmout a chce to nějaký čas naučit se společně pracovat a žít. Nesmím zapomenout také na nevděčnou a nelehkou službu účetní, vykonávanou Jiřinkou Skálovou za pomoci Marušky Suché.

Myslím, že jedním ze zvláštních charismat našeho společenství je jeho ekumenický potenciál. Je to dáno skutečností, že v naší obci jsme jediným křesťanským sborem i historií tohoto společenství. Vnímám proto tuto naši situaci jako podnět a úkol, pokoušet se tvořit a žít v malém něco, co může být inspirací pro celou církev.

Velkou radostí jsou pro nás všechny naši katechumeni – ti, kdo požádali v našem sboru o křest a připravují se na něj a jsou tak pro nás zdrojem naděje, že Kristovo evangelium je stále živé.

Na závěr bych rád připomněl jeden radostný podnět. Příští rok oslavíme 60 let od založení sboru. Bude to příležitost poděkovat Hospodinu, ale také využít příležitost k představení sboru a toho, z čeho jeho život vyrůstá. Přemýšlejme o tom, jak tuto příležitost využít.

K. Šimr, farář sboru, 15.3.2007